

KIS LAP



BENYULT A ZSEBÉBE . . . (Lásd a 163. lapon.)



LX. köt. 11. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. márczius 17-én.

AZ ŐSÖK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

AFALU meglehetősen távol esett a kastélytól, tehát időbe került, míg Bálint vissza térhetett és rá kerülhetett a sor annak a kiderítésére, igaz-e a nagy vád, mellyel Etuska terheli. A fiatalok feszült türelmetlenséggel vártak. Legizgatottabb pedig Katinka volt, aki szerfölött boszankodott, hogy az ő kedves emberét gyanusítják. Éppen azt az embert, aki egyedül maradt még hű ő hozzá. Mert jól látta ő, hogy lassanként mindenki Andorhoz szegődött, Andort dicsérgette, szeretettel, majd nem tisztelettel emlegette.

Biz' még olyan gondolat is fejlődött a Katinka agyában, hogy Andor és Etuska össze esküdtek az ő kedves embere megrontására; ezt azonban még sem merte kimondani, de annál határozottabban ismétlé:

— Teljesen bizonyosnak tartom, hogy Bálint ártatlan, Etuska pedig tévedett. Majd meglátják!

Hogy Katinka oly nagyon határozottan beszélt, hát Etuska bizony kissé megzavarodott.

— Én... én nem hiszem, hogy tévedtem, mondá.

— Az nem elég. Be is kell bizonyítani.

— Az bajos lesz, veté közbe Andor. Én hiszem, hogy Etuska jól látta, amit látott; de Bálint persze tagadhatja és akkor választani kell, kinek higyük.

— A becsületes hű embernek, nem pedig az olyan szeleburdi buksinak, mint Etuska, felelé Katinka.

Erdey ur nyugodtan szólt közbe:

— Ne vitatkozzatok hiába, kedveseim. Várjatok türelmesen. Én addig még elintézek egyet-mást.

Nem sokáig járt oda Bódi bácsi s mikor vissza tért, így szólt:

— Már megjött Bálint. Ide rendeltem, hogy nekem magamnak adja át az ajánlott levelekről a postai elismervényeket. A többi bizzátok reám.

Néhány percz mulva csakugyan benyitott a lovász, nyugodt, közönyös képpel, mint rendesen. Átadta a hirlapokat, leveleket és a feladott levelekről szóló elismervényeket. Aztán távozni készült.

— Maradjon még, szólt Erdey ur nyugodtan. Ez az egyik elismervény arról a levélről szól, melyet Andor urfi küldött. Ezt is átadta a postán?

Bálintnak az arcán egy pillanatig nagy megdöbbenés látszott, de csak egy pillanattig; talán észre sem vették. Aztán szinte csodálkozva felelé:

— Hogy ne adtam volna át? Hiszen a posta-mester ur nem adhatott volna róla másképp elismervényt. Az pedig itt van, rendben van.

— Az rendben van. De hát a levél tartalma?

— Arról én nem tudhatok semmit.

— Hát ha mégis? Mondja csak, Bálint, mit csinált elindulása előtt a kert végében levő házikóban?

Bálint most már észre vehetőleg megrettent, de még eléggé határozottan felelé:

— Nem csinálhattam ott semmit, mert ott sem voltam.

Katinka diadalmasan nézett Andorra és Etuskára. Lám, ott sem volt Bálint! Csak hogy Bódi bácsi rendithetetlen nyugalommal folytatá:

— Erőltesse meg egy kicsit az emlékező tehetségét, Bálint! És hogy gyorsabban eszébe jusson, mondok valamit. A levélben kézirat volt meg egy százas bankó. A kéziratot talán eldobta, de a bankót alig ha. Én pedig ráismerek, mert ma délután adtam Andornak: egészen új volt, az alján mégis beszakadva. No's, hát azt mondom: itt a szomszéd szobába vár két hajdu és két inas, ezeket beszólithatom, magát, Bálint, megkötöttem és a zsebeiből elő fog kerülni a bankó. Akkor aztán elkísértetem a csendőrséghez és börtönbe kerül. De ha szép szerivel megvallja bűnét, no, akkor majd meglátom... talán megkegyelmezek. Válasszon! Vallomás vagy börtön!

Bálint fakó lett, mint a fal. Vad gyűlölet villant föl a szemeiben, de egy-uttal reszketés fogta el. Egy pillanatig még habozni látszott, mint ha gondolkozna, nem menekülhetne-e meg valami módon. De aztán hirtelen lecsüggesztette a fejét és siránkozó hangon szólt:

— Oh, kegyelem, nagyságos uram! Igen... úgy van... megtettem... Talán rosszul tettem... bizonyosan rosszul tettem, de nem rossz szándékból, hanem csak mert igazi hűséges szolgája vagyok a családnak. Itt van az az irás...

Benyult a zsebébe (Lásd a képet a czimlapon) és elő vette az Andor kéziratát, mialatt Bódi bácsi szigorúan szólt:

— Miféle oktalán beszéd ez? A hűséges szolga kifosztogatja a rábizott leveleket?

— Tudom, hogy el sem hiszik, siránkozott Bálint tovább. Mégis úgy van... Megtudtam, véletlenül megtudtam, hogy Andor urfi abban a levélben olyan irást küld, amelyet Katinka kisasszony nem tart helyesnek... pedig a néhai nagyságos

Domokos ur mindig mondta, hogy Katinka kisasszony tudja legjobban, mi illik az uri családnak... hát a nagyságos kisasszonynak akartam a kedvében járni.

Andor és Etuska ugyan-csak álmélkodtak e szavak hallatára, maga Katinka is váltig hüledezett, kivált mikor már úgy is nagyon megzavarta az, hogy kedves emberét ime mégis csak bűnösnek kell tudnia; de még mielőtt valamelyikök szólhatott volna, Bódi bácsi azzal a nála veszedelmes, fenyegetően villogó haragos tekintettel fordult Katinkához és kemény hangon, minőt Katinka még talán soha sem hallott tőle, kérdé:

— Mit jelentsen ez, Katinka? Azt értsem-e belőle, hogy te szolgálkkal játszol össze Andor ellen, aki ura és gazdája itt mindennek és mindenkinek?

Katinka halott-halvány lett e súlyos vád hallatára. Érezte, hogy nem szolgált rá, mert valóban soha semmi affélét nem követett el; de azt is érezte, hogy eddigi viselkedésével igen is adott okot ilyen gyanura. Más részt elég éle sesze volt annak belátására, hogy Bálint csak azért eszelte ki ezt a furfangos mentséget, mert ilyen módon a Katinka pártfogását véli megnyerhetni, a bűnét pedig enyhébbnek tünteti fel. Csak hogy nagyon elhibázta a dolgot, mert ott sértette Katinkát, ahol ez leg is legérzékenyebb volt. Ő, a büszke, rátartós, kényes Garamváry kisasszony követne el csúf alattomos tettet és czimborálna a szolgálval?

Halványságát haragos pirosság váltotta fel. A székről, melyen ült, haragosan felugorva, szenvedélyesen kiáltá:

— Ki merne rólam olyan ocsmányságot hinni? Orczátlanság, amit ez a gaz ficzkó beszél! Igaz, sokáig kedveltem, hú embe-

rünknek tartottam, de most már látom, hogy gonosz képmutató és tolvaj, aki csak ahhoz a százas bankóhoz akart hozzá jutni. Semmi dolgom vele, és kérem Bódi bácsi, hogy csukassa el vagy legalább is tüstént kergesse el a házból!

Erdey urnak megenyhült a tekintete.

— Lásna, Bálint, rosszul eszelte ki azt a kifogást. Aztán... igaz a!... még nem adta elő azt a bankót. Kaparja csak elő, ott lesz az is a zsebében. Gondolom, azt már mégsem fogja mondani, hogy a pénzt is Katinka kisasszony részére lopta ki?

Bálint látta, hogy ilyen módon ki nem gázol a hinárból. Most már csak arra kell törekednie, hogy a börtönt elkerülje. Töredelmes bűnbánó hangon szólt tehát:

— Nem tagadok már semmit... minek is?... Hát igen, a pénzhez kívántam hozzá jutni, mert szegény édes anyám nagyon beteg, segitenem kell őt. Megtévelyedtem, megérdemlem a büntetést. A nagyságos Andor urfi ugy sem szívelt s most már nem is bocsáthat meg. Megvallottam mindent, de hát csak zárassanak be. Legyen az urfinak elégtétele!

— Csalódik, szólt Andor nyugodtan. Való, hogy nem szíveltem és ime igazam volt; de boszu-álló nem vagyok, és ha Bódi bácsi jónak véli, én nem csak megbocsátok, hanem még azt sem kívánom, hogy a kenyerét vesztse. Itt a kastélyba nem szeretném ugyan többé látni, de valahol a külső gazdaságban talán szolgálhatna. Mit határoz, kedves Bódi bácsi?

Az öreg ur alig lelepszett örömmel nézett Andorra.

— Nem egészen helyes ugyan, de legyen úgy, ahogy a te nemes szived sugja. Kegyelmet ígértem is őszinte vallomás

fejében. Hát legyen a büntetés csak annyi, hogy Bálint a külső gazdaságban, az erdőmester keze alatt fog ezentul szolgálni. Köszönje meg Andor urfinak, Bálint, hogy olyan olcsón menekül. Mert csak az ő kedvéért teszem.

Hálálkodott is Bálint olyan alázatosan, hogy már szinte megsokalták, és örültek, mikor végre nagy bűnbánással és könyhullatással eltávozott.

Más nap reggel azonban Bódi bácsi ujsággal lepte meg Andort: azzal, hogy Bálint meggondolta a dolgot, megköszönt minden további szolgálatot, fölvette a hátra levő bérét s már el is kotródott, azzal, hogy Budapestre utazik, ott keresi meg ezentul a kenyerét.

— Szivesen elbocsátottam, folytatá Bódi bácsi. Magam is jobb szeretem, ha ez az alattomos ficzko nincs többé a cseléd-ségben.

Nem is sajnálta senki és más nap talán már rá sem gondolt volna, ha az inas reggel Andornak levelet nem ad át. Andor elolvasta, a vállát vonogatta s megvetőleg mosolygott, aztán Katinkának adta a levelet.

— Neked is szól, hát olvasd el.

A levél nagyon rövid volt. Gyakorlatlan kézzel irt nehézkes bötükkel e sorok álltak benne:

»Tudják meg, hogy elmentem, mert nem köll nekem olyan gyerek urfinak a kegyelme; és ha a kevély Katinka kisasszony mindjárt csak börtönnel biztat, hát inkább megyek másfelé, ahol jobb dolgom lesz. De majd megfizetek én még mind-kettőjüknek, mert tudom én, mi fog legjobban fájni az urfinak és, a kisasszonynak is. *Bálint.*«

Katinka meglehetősen izgatottan tette le a levelet.

— Ez fenyegetés! mondá. És az olyan gonosz ficzkótul ki is telik, hogy valami támadást próbál. Értesítenünk kell Bódi bácsit.

— Megtehetjük, felelé Andor nyugodtan. De azt nem hiszem, hogy Bálint valamiféle támadásra merne gondolni. Az ilyen alattomos tolvaj ficzkó rendesen gyáva is, félti a bőrét. Nem is jelentette volna be előre, ha komolyan tervezne valamit. Nem érdemes akár csak rá is gondolni tovább.

Katinka mint ha kissé megröstellte volna, hogy annyira megijedt attól, amiről Andor oly nyugodtan és megvetőleg beszélt. Ő sem beszélt hát többet a levélről s néhány nap alatt nem is gondoltak rá többé. Bálint eltűnt, senki sem találkozott

vele a környéken és Bódi bácsi ha akart volna sem tehetett ellene semit.



... NÉZEGETTE A KÉPEKET. (Lásd a 166. lapon.)

Feledésbe merült az egész, a kastélyban pedig a régi rendben folyt minden.

De még sem egészen. Volt egy kis változás, csak hogy voltaképen alig lehetett észre venni. Még pedig Katinkánál talált volna egy kis változást, ha valaki jól megfigyeli. Talán ő maga sem tudta, mutatni meg éppen nem akarta.

Legtöbbször egymaga sétálgatott, lovagolgatott most is és keményen megállt kimondott szavánál, hogy csak okvetlenül szükséges esetben áll szóba Andorral. Nem is vonta vissza sértő állítását, hogy gyávnak tartja, a jeles ősökhöz méltatlannak. De mint ha nem hitte volna már oly na-

gyon erősen, hogy mindenben igaza van. Nagyon gyakran gondolkodóba esett, mióta annyira csúfot vallott kedves emberével, Bálinttal. Hát ha egyebekben is ő téved és nem Andor, nem Bódi bácsi? És azt sem tagadhatta legalább titokban saját maga előtt, hogy tulajdonképen halálával tartozik Andornak, aki megszabadította őt halálos félelmétől a fehér asszony kísérteti meséje dolgában; persze, kár, hogy az ősi mese csúfá lett, de az mégis csak jó, hogy most már nem kell korai haláltól félnie, mert, igaz ami igaz, Andor oda mert menni a kísértethez, amelytől addig mindenki rémülten elfutott. Hát ebben bátor volt... no persze, mert már sokat tanult. Az is igaz, hogy mindenki megszerette, olyan nyájas, kedves, bár komoly is és éreztetni tudja, hogy ő az ur. Még bizony — azt is látta Katinka — még bizony vele szemben is. Mert Andor mindig udvarias volt ugyan iránta, nem mutatott haragot, de büszkén tartózkodott is, és Katinka azt kezdte érezni, hogy ez az Andor nem sokat hajt az ő, a Katinka véleményére, különben tudja magát és amit egyszer jól megfontolva elhatározott, attól nem tágit. Bálinttal szemben pedig megmutatta, hogy nemesen gondolkodik.

— Ezekben igazi Garamváry, gondolá Katinka. Ezt szeretem...

Néha szinte nehezére esett, hogy el ne árulja magát. Etuska ezt észre is vette egy napon s meleg hangon szólt:

— Katinka, kedves Katinka, hagyd már abba ezt a haragtartást Andorral szemben! Lásd, egészen magadra maradtál, már mindenki azt tartja, hogy Andor kedves, derék fiu...

— Azt én sem tagadom, felelé Katinka

majd nem kelletlenül. De azért mégis csak úgy van, ahogy mondtam... ha egyszer valamikor nagy dologban kenyér-törsre kerül a dolog, akkor ez a kedves, okos Andor szégyent hoz a nevünkre. Ügyesen beszél, viselkedik, de azt nem bizonyítja be, hogy igazi hős lelkü Garamváry.

— Ugyan már no! Hiszen nem ölhet sárkányt, ha már ma-napság nincs.

— Jól van, csak védelmezd! Jobb is, ha megint vele mégy sétálni.

— Nem tehetem, Katinkám. Veled fogok kilovagolni, mert Andor azt mondta, hogy a képes csarnokban van dolga.

— Miféle dolga?

— Nem mondta. Csak annyit mondott, hogy majd meglátjuk, ha készen lesz, amit tervel; akkor is elég ideje marad, hogy te még jobban megharagudjál reá.

Kiváncsi volt Katinka, miben töri Andor a fejét. De ha még Etuskának sem mondta meg, ő még kevésbé remélhette, hogy megtudhat valamit. Nem is töprengtek rajta, hanem kilovagoltak.

Andor ezalatt csakugyan a képes csarnokban időzött. Hosszan nézegette, mérgette a képeket (Lásd a képet a 165. lapon.) és jókedvüen szólt magában:

— Már bizony, kedves öregeim, ha zokon veszitek is, de annak meg köll lenni. Oszszébb kell rukkolnotok, szükség lesz a helyre. Még ma beszélek Bódi bácsival.

Még ott időzött, mikor Etuska rontott be, olyan ijedt képpel, hogy Andor meglepődve kérdi:

— Mi a baj, Etuskám? Csak nem történt valami szerencsétlenség?

— Még... még talán nem... De képzeld csak!... kit láttunk itt közel a bokrok közt bujkálni, leskelődni!

*Jaj Ister
Már meg
Hozzá lu
Már fiat
És bajus*

*Mi is le
Orvos? M
Mind e
Ah, de l
Megfelel*

*Egy bizo
Ossze sz
S végtér
Becsület
Igy ülom*

ÉN, M

EGE
tu
játok, ki
talán el
Pedig sz

SZÜLETÉS-NAPON.



*Jaj Istenem, az idő hogy elsiet!
Már megértem a tizedik évemet.
Hozzá ha még annyit adok,
Már fiatal ember vagyok
És bajusz is díszesíti képemet.*

*Mi is leszek ha felnövök? Ha tudnám!
Orvos? Mérnök? Ügyvéd? Vagy katona tán?
Mind e pálya nemes, ékes, —
Ah, de leszek-é majd képes
Megfelelni bár melyiknek igazán?*

*Egy bizonyos... s ez megnyugtat engemet:
Ossze szedem minden tehetségemet.
S végtére is célhoz vezet
Becsületos igyekezet —
Igy ülöm meg a tizedik évemet.*

ÉN, MEG ÖDÖNKE ÉS KARCSI.

— Egy gummi-labda története. —

(Képpel a 172. lapon.)

BEGELŐSZÖR is persze azt kívánjátok tudni, hogy bemutatkozzam és tudjátok, kivel van dolgotok, mert különben talán el sem hinnétek, amit beszélek. Pedig szórul szóra igaz, ugy történt min-

den, ahogy elmondom. Ez különben természetes, mert előkelő, finom gummi-labda csak igazat beszélhet.

Ime, már meg is mondtam, ki vagyok, mi vagyok: előkelő, finom gummi-labda. Nem mint ha dicsekedni akarnék a finom, előkelő voltommal; de ami igaz, igaz. A legfinomabb, puha tapintású, pompásan ugró, szökkenő gummi-labda vagyok, a kisebbek fajtájából ugyan, de az nem csökkenti a jószágomat. Fűrge vagyok és mozgékony s ha egyszer meglóditottak, vagyis neki dobtak valaminek: villám-gyorsan pattanok vissza, magasra repülök a levegőbe, leszálok, meg újra föl s ugy eltánczolólok, szökdécelek, hogy alig gyóznék a végét bevárni. Közben pedig vigan csevegek is, ámbár ti azt mondanátok, hogy csak csörgök, mert üres belsőmben néhány kis golyócskát tettem. Ezzel nem minden labda-atyámfia dicsekedhetik.

Legfiatalabb koromban sokat unatkoztam. Nem ugráltam, nem csevegtem, szűk börtönbe voltam zárva, egy nagy ládába, sok társammal együtt. Már bizony zugolódunk hosszas rabságunk miatt, mikor végre beköszönt egy kedves, vidám ünnep: a Karácsony. Kiszabadultam a sötét ládából, néhány napig a bolt ablakából bámultam ki a szép világba, aztán egy uri asszony jött a boltba, pénzt adott a boltosnak, engemet pedig zsebre dugott, haza vitt és otthon egy pufók arcocskájú kicsi fiúcskának adott.

Nagy volt az örömünk, mind a kettőnknek. Szerettem volna tüstént nagyot ugrani, magasra repülni, de kicsi gazdám szorosan tartott mind a két kezének kövér ujjacskái közt, oly szorosan, hogy szinte fájt; de nem bántam, mert mihamar megtudtam, hogy csupa szeretetből teszi.

— Ödönte szeletti a labdát! mondá.

Tehát Ödönke a kis gazdám. Természetesen én is mindjárt megszerettem és nyomban össze is csókolóztunk. Az az, hogy egészen hiven mondjam el: ő emelt a szájahoz és csókolgatott. Miért, miért nem: de az öreg dadának ez nem tetszett.

— Ödönke, ne nyaldossa a labdát! Nem arra való.

Szörnyen megharagudtam a dadára és örültem, hogy kicsi gazdám nem igen hederít rá. De aztán beláttam, hogy volt az öregnek egy kis igaza. Mert Ödönke nem érte be a csókkal, hanem csak-hamar a fogacskáit is belém vágta; talán meg akart kóstolni, olyan-e az izem, mint az almáé. Biz' egy kicsit megijedtem. Ha kilyukaszt, végem van!

No, nem történt semmi szerencsétlenség. Először is, mert Ödönke nagyon nem kedvére valónak találta az én gummi-bőröm izét; de meg a dada rögtön ki is vett a kezéből és zsebre dugott.

— Ha nem engedelmeskedik Ödönke, akkor nem is kapja a szép labdát.

Sötét börtön volt a dada zsebe, ahová kerültem, csöppet sem különb annál a borzasztó ládánál, melyből csak nem rég szabadultam ki. Meg is rémültem, el is szomorodtam nagyon, de csak-hamar elfelejtettem a magam bánatát a kis gazdám fölötti nagy sajnálkozásban. Mert látni nem láthattam ugyan semmit, de hallani hallottam, még pedig olyan keserves hangokat, hogy még a kő is meglágyult volna tőlök, hát még ilyen finom, magam-forma lágy gummi-labda!

Amit hallottam, az fájdalmas sirás és zokogás volt. Ráismertem az Ödönke hangjára. Engemet kért, sirt vissza. De a kegyetlen dada nem tágitott, nem hitt neki. En pedig hittem, mikor ígérte, hogy nem fog többé belém harapni. Hiszen már tapasztalta, hogy nem vagyok alma, sem más enni való csemege. Nem is féltem, nem is haragudtam többé, hát miért nem ereszt az a konok dada vissza kedves kis gazdámhoz?

Már-már versenyt sirtam volna Odönkével, de ő végre elhallgatott s ekkor ezt hallottam:

— Hát megigéri, hogy többé nem fogja nyaldosni, harapdálni?

— Idelem! felelte kicsi gazdám becsületes, jó szándékkal.

A következő pillanatban már ismét együtt voltunk. Ödönke ujjongva szorongatott kezecskéiben és bizony megijedtem, hogy megszegi a szavát. Most legelőször is a szájához emelt. No, nem harapott belém, csak megcsókolt nagy örömeiben.

Aztán bele fogtunk a játékba. Nagyon ugrottam, messzire elgurultam s én is, Ödönke is megjártuk a szoba minden zugát, voltunk az ágy alatt is, a dívány alatt is... no, itt persze csak én, míg Ödönke nagy vesződséggel kapargált elő és kacagott, mikor újra elő gurított.

Javában mulatoztunk, mikor egyszerre csak gonoszul félbe szakadt a játékunk. Nyílt az ajtó és belépett egy rettenetes garabonczás diák, Karcsi, a kis gazdám testvér-bátyja.

— No lám, milyen szép labdád van, öcskös! mondá. Mutasd csak!

Hiszen ha beírte volna ennyivel! De mikor azt mondta, már akkor minden teketória nélkül ki is ragadott engemet az Ödönke kezéből, pedig kis gazdámnak ez sehogy sem volt kedvére.

— Nem adom! Nem adom! kiáltá hevesen.

— Jól van, jól! Majd én persze kérdem, adod-e?

Ez már csak világos igazságtalanság volt? Ödönke nem akarta tűrni s haragosan kapkodott utánam; de az a rettenetes nagy diák galléron fogta, egyet lóditott rajta s az én szegény kis gazdám, akarta nem akarta, nagy hirtelen lecsücsült a földre.

Ha már ott volt, ott is maradt, bölcsen belátván, hogy nem birhat ezzel a goromba, erős diák-bátyjával. Elkéseredésében mi telhetett tőle? Rágyujtott olyan sirásra, bömbölésre, hogy az egész ház zengett bele. Mi tagadás, kis gazdám éppenséggel nem volt szép és kedves, mikor így ordított és toporzékolt (Lásd a képet a 172. lapon), de csak-hamar beláttam, hogy tudja ő, mit csinál: hatalmas fegyver az ő bömbölése.

Mert alig hogy rágyujtott, iziben nyílt az ajtó és berohant az öreg dada.

— Mi a baj? Mi történt?

Nem is várta meg a választ. Megpillantott engemet a Karcsi kezében, mindjárt tudta, mi történt.

— Ugyan, Karcsi urfi, már megint ingerkedik a kicsikével? Tüstént adja neki vissza a labdáját!

— Ohó! Lassabban, öreg dada! Majd vissza adom, ha nekem tetszik; ha pedig nem tetszik, nem adom. Én is játszhatom vele.

— Van az urfinak saját labdája. Ne rikassa Ödönkét! . . .

— Nem hal bele. De meg mit is bömből? Nem eszem meg a labdáját. Tanulja meg a kis tacsó, hogy a bátyját tisztelni tartozik. Most már azért sem kapja vissza, amíg el nem hallgat és szépen nem kéri.

Már ennyiből is láttam, hogy Karcsi urfi durva és garázda diák. Szörnyen nem szerettem, hogy a markában tart; váltig töprenkedtem is, miként torolhatnám meg az igazságtalanságot, melyet szegény kis gazdám elszenvadni kénytelen. Hamar megjött a jó alkalom.

Ödönke annak hallatára, hogy nem kap engemet vissza, még keservesebben sivalkodott, az öreg dada pedig komolyan megharagudott.

— Nem adja? szólt. Mindjárt meglátjuk. Megyek a nagyságos urhoz, majd csinál ő rendet.

— No hát menjen! És legyen legalább miért vádaskodnia.

S célba véve az öreg asszony fejét, teljes erővel feléje dobott engemet. Megbotránkoztam ekkora vásottságon. Eltökéltem, hogy megbüntetem. Nem egyenesen, hanem ívben röpültem, a dada fejét elkerültem és a falba vágódtam, onnan pedig villámgyorsan vissza pattanva, abban a szempillantásban már ismét ott termettem Karcsi urfinál és oly hatalmasan puffantam az orrára, hogy csak úgy csattant. Ijedten kiáltott fel, az orrához kapott s még inkább megijedt, mert bizony kibuggyant az orra vére a nagy ütéstől.

— Haszontalan labdája! Tessék! Hogy vérzik az orrom!

Kiszaladt, hogy az orrát borogassa. Én pedig, diadalmasan megfutamitván az ellenséget, a földön szaporán gurultam kis gazdám felé, kit a jó dada is csitított.

— No, ne sirjon, Ödönke! Itt a labdája.

Meg is vigasztalódott Ödönke iziben, kis idő múlva ismét vigan mulatoztunk.

Ilyetén módon ismerkedvén meg Karcsi urfival, természetes, hogy nem szerettem; sőt féltem tőle. Mindig azon mesterkedett, hogy hatalmába ejtsen engemet, de nem boldogult, mert kis gazdám féltékenyen őrzött és hatalmasan visitott, mihelyt Karcsi felém nyult.

Egy napon azonban a mama látogatóba vitte magával Ödönkét. Én a többi játékszerekkel együtt csöndesen pihengettem a szoba sarkában, el is bóbiskoltam, mikor egyszerre csak azt dörmögi Pojácza barátom:

— Most mindjárt baj lesz . . . itt van az a garázda Karcsi.

Csakugyan ő lépett be. Egyenest felénk tartott és a többiekre ügyet sem vetve, engemet kapott fel.

— No, most nincsenek itthon, kipróbálok, mekkorát ugrik ez a labda. Nevetséges, ahogy apáék ezt az Ödönkét kényeztetik. Még azt is megtiltották, hogy a labdájához nyuljak. No persze!

És nagy erővel csapott a földhöz. Hogy ne haragudtam volna? Én az Ödönke labdája vagyok és az apa megtiltotta Karcsinak, hogy csak hozzám is nyuljon. Hát így kell szót fogadni? No várj, mindjárt megtanítalak én móresre!

Amint földhöz csapott, nagyott rugaszkodtam és föl pattantam, de nem úgy ám, hogy Karcsi urfi megfoghasson, hanem oldalvást szöktem, ki az ablakon, a szabadba. Az ablak be volt ugyan téve, de a gyöngé üvegtáblát könnyen törtem át s az üveg esőrömpölve hullott le. Azt még láttam, hogy Karcsi hüledezve bámul utánam; aztán gyorsan lebecsátkozva a földre, megszire elgurultam és egy sűrű bokor tövébe rejtöztem.



... ORDITOTT ÉS TOPORZÉKOLT. (Lásd a 170. lapon.)

Ne
is és
elbuj
is ke
közel

—
ahá!
És
—
szólt

mit.

H
amel
nem
nyitv
mert

Aztá

K

hogy

lätta

oda

men

P

Ödö

kere

öreg

abla

abla

talál

dott

vitte

K

apja

szólt

ahol

üveg

eze

vala

N

bün

szóf

han

ott

E

tunh

Néhány percz mulva künn termett Karcsi is és keresgélni kezdett az ablak alatt. Jól elbujtam, nem talált meg. Csakhamar abba is kellett hagynia a kutatást, mert az apja közeledett és kérdé:

— Mit keresgélész ott?

— A ... a tollkésemet ejtettem le ... ahá! ... megvan már!

És úgy tett, mint ha megtalálta volna.

— Üveg-csörömpölést hallottam az imént, szólt újra az apja. Talán ablak tört?

— Nem tudom ... nem hallottam semmit, felelé Karcsi merészen.

Hogy éppen az az ablak van betörve, amely alatt Karcsi keresgélt, azt az apja nem vehette észre, mert az ablak ki volt nyitva és befelé nyílt. Karcsi nyitotta ki, mert először onnan nézegette, hová estem. Aztán nyitva hagyta.

Karcsi urfi bizonyosan arra számított, hogy a csínye titok marad, mert senki sem látta, hogy ő törte ki az ablakot. De nem oda Buda! Volt rá gondom, hogy ne menekülhessen szárazon.

Pontosan bekövetkezett, amit vártam. Ödönke, mihelyt haza, tért mindjárt engem keresett, de persze nem talált. Ellenben az öreg dada mindjárt meglátta a törött ablakot és gyanakodni kezdett. Kijött az ablak alá, keresgélt, szerencsére meg is talált engemet és meglátta a bőrömbe furódott üveg szilánkokat, melyeket magammal vittem, hogy a bűnös ellen bizonyithassak.

Kevéssel utóbb Karcsi már ott állt az apja előtt, aki felmutatott engemet és így szólt:

— Az Ödönke labdáját ott találták, ahol te az imént keresgéltél. A labdában üveg-darabkák vannak, tehát bizonyos, hogy ezzel törte ki valaki az ablakot. Az a valaki csak te lehettél. Ne merd tagadni!

Nem is merte. Az apa pedig kemény büntetést mért rá, mivel hogy nem csak szófogadatlansággal és ablak-töréssel vétett, hanem csuf hazugsággal is, mikor apjának ott az ablak alatt felelt.

Egy kis ideig aztán ismét vigan mulatoztunk kis gazdámval. Karcsi urfi nem

mert bántani, csak mérges pillantásokat vetett felém, ha látott. De egy napon aztán rossz világ következett. Ödönke már reggel nagyon bágyadtan kelt ki ágyacskájából, aztán dehogyan kezdett futkosni, csakcsogni, mint máskor! Csöndesen gubbaszkodott, nem telt öröme semmiben. Eppen csak engemet szorongatott a kezeckéiben. De nem guritgatott, nem dobált, csak tartogatott, bámulgatott. Az arzoeskája pedig egyre pirosabb lett, a szeme szinte üvegesnek látszott.

— Ez a gyermek beteg! szólt aggódva a mama.

Az volt, beteg, nagy beteg. Ágyba fektették, aztán jött az orvos, megvizsgálta. nagyon komoly képpel szólt:

— Himlő! Sulyos baj, ragadós. Gondoskodni kell, hogy Karcsi közel se jöjjön a beteghez. Elkaphatná a bajt.

Nem is láttuk Karcsi urfit napokig, de biz' hetekig sem. Csak a szerető szülők, a hűséges öreg dada és az orvos szorgoskodtak az ágynál, melyben mi ketten fekiüdünk. Mert Ödönke még nagy betegségében sem akart tőlem megválni. Ha már nem labdázhatott, legalább a forró kezeckéiben szorongatott, néha beszélgetett is hozzám, hogy majd jobban lesz, majd kimegy ismét az udvarra, majd ismét játszogatunk. És lázas, forró ajkaihoz emelve csókolgatt. Engedték, hogy vele legyek, még örültek is, hogy a szegény kis betegnek szórakozást nyujtok.

Egy napon azonban már én sem keltem Ödönkének. Annyira rosszul volt, hogy félig eszméletlenül feküdt. Engemet kiejtett a kezéből, legurultam a földre s bizony senki sem vett föl, csak úgy rugtak odább, míg végre a sarokba kerültem, ahol senkinek sem voltam utjában. Ott hagytak, nem is láttak. Én pedig nem is vettem zokon; tudtam jól, mily nagyon agódnak a fiucska miatt.

Végre — az volt ám az öröm! — azt mondta az orvos, hogy Ödönke tul van a veszedelmen, meg fog gyógyulni. De biz' az lassan ment. A szegény fiucska szinte

csak árnyéka volt az előbbi kövér, erős kis vitéznek. Elgyöngülve, lesóványodva, kimerülten feküdt, szavát is alig lehetett hallani. Vártam, hogy kívánczolni fog utánam; de nem köllött még neki semmi játék. Egy napon aztán el is vittek a szobából s az orvos így szólt:

— Ebbe a szobába senki se lépjen be, az itt levő tárgyakhoz nem szabad nyulni. Fertőzve van minden. Intézkedtem, hogy holnap hozzá értő emberek jöjjenek ide és fertőtlenítsék a szobát.

Nem is tette be oda senki a lábát, csak Karcsi. Benyitott és kíváncsian nézett körül. Nevetve szólt:

— No bizony! Hát ugyan micsoda veszedelem van itt? En ugyan nem félek... Ni! Ott a labda... No, most bátran elvihetem. Ödönke még sokáig nem fog labdázhatni.

Elvitt. És kedvére játszott velem. De nem sokáig. Egy reggel ő is betegen ébredt föl. Hogy röviden végezzek: elkapta a bajt, melyből Ödönke már lábadozott. Azt is hamar megtudták, hogyan került a bajba: megtaláltak a kabátja zsebében engemet.

— Ez az Ödönke labdája, nála volt betegsége alatt is, meg van fertőzve, szólt az apa. Hogy került hozzád?

Karcsi, a betegségtől megtörve, megvallotta. Ugyan-csak bánta most már, de én, én nem bántam, hogy átsempésztem reá a betegséget. Ne higyétek, hogy gonosz kárörömből nem bántam. Oh nem! Azért nem bántam, mert a nagy bajnak jó következménye lett.

Nagyon nagy beteg volt Karcsi is, élethalál közt lebegett, de végre ő is meggyógyult. Sokáig tartott, míg egészen talpra állt és ez idő alatt bőségesen ráért, hogy komolyan gondolkozzék. Meg is tette és belátta sokféle hibáit; eltökélte, hogy jobb utra tér. Apa, mama szeretettel segítették e szép szándékában és ma Karcsi urít épp annyira szereti mindenki, mint ahogy nem szenvedhették régebben. Szereti Ödönke is mint jó bátyját, de szeretem én magam is.

Mert itt vagyok ám én most is. Meggyógyítottak, hogy ne terjeszthessem tovább

a betegséget. Biz' az a kúra kellemetlen volt: forró gőzben pároltak, majd hogy meg nem főztek; keféltek, suroltak, de tiszta is lettem ám.

Kis gazdám, mihelyt újra futkosni tudott, azonnal megemlékezett rólam s azóta ismét vigan mulatozunk együtt. Sokszor játszunk hármásban: én, Ödönke és Karcsi, mert amióta Karcsi igazi jó, szerető testvérül viselkedik, természetesen nem csak nincs kifogásunk ellene, hanem örvendünk és büszkék vagyunk rá, hogy nagy diák létere is eljátszogat velünk.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 9-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Keserü. — Ima. — Nagy. — Igaz. — Zsivaj. — Igen. — Palota. — Álmos. — Lusta. = **Kínizsi Pál.**

Helyesen fejtették meg: Kovácsy Bertuska, Léway Lilly, Feichtinger Edith, Richter Ilonka, Engel Ella és Camélia (? Hol »Camélia«, hol pedig »Kamilla« nevet irsz alá. Melyik az igazi neved? Akár melyik, egyformán használj! F. b.) Tomcsányi Paula, Klár Anna és Vera, Leopold Kornél és Ernő, Trebitsch Rózsa, Schmidt Erzsike, Kövér Margitka, Geréby Imre, Szohner Tivadar, Juhász Elza, Csauscher Mariska, Kiss Margit, Grunwald Annika, Jekelfalussy Gizike (A te irásod? F. b.), Rhédey Zoltán, Mérey Dalma, Zetti Oszkár, Bukoveczky Pistuka, Krasznay Ilonka, Bethlen Károly, Jurenák Gizi, Haan Albert, Csorba Tivadar, Schödl Ervin, Mäder testvérek, Veres László, Lengyel Margit és Kálmán, Gyárfás Laczi, Forster Jolán, Kövesi Jenő, Weisz Felix és Márton, ifj. Metzger Ede, Luczenbacher Ada, Weizskopf Elza, Spiegel Andor, Csongrádi Ilona és Attila, Hardy Kálmán, Rätz Nándor, Zobel Márta, Scholtz Aranka és Ilona, Weizberger Anikó és Teri, Szilágyi Ernő, Komáromy Margit, Vörösmarthy Ida, Trebitsch Károly, Bayer Anti, Bánfi Jani, ifj. Hofhauser Ödön, Schmid Misike, Szentkirályi Gyula, Simegi István, Mika Ferkó, Andaházy Rózi, Hajcsi Rózi, Kilczér Gyula, Lederer Lujzika, Palugyay Böske, Alvinczy Roland, Fischer Károly, Nyomárkay Annuska és Józsi, Ruhig Nándor, Jákó Margit, Altstock Hugo, Starzsinszky István (Magad irj! F. b.), Hirsch Emma és testvérei, Steinschneider Andor, Schuch Ilus, Somogyi Jolán és Jenő, Kazy Péter, Szüts Gizella, Kalmár Endre, Térfi Marianne, Hertelendy Bandi, Lasztovicza

Erzsike, Ilus, De és Gyula Petracse (Kinek Lujza é Ponger gróf Láz Laczi, Lederma Istvánfy Pista, Kálmán Faics B binger Margit Margit. legi Vil Vidonyi Jenő, S Horváth Emmike Honka Veress László, gyessy Juliska Strassen Heléna, Berényi Kovács riska (Magad tor, Se Erna, Jenő (Kontúr Lenke, Prohás Tózsér tább ir és Sán

A ju vén, n helytt, tündér Károly könyor meglü

A » rejtvény Bing M Ferenc Budan Hollós fer Ma gyessy Maris

Erzsike, Komlós Magda, Temesváry Laczika, Garai Ilus, Debitzky Ida, Kampler Katicza, Beke Berti és Gyula, Materny Róza és Margitka, Poór Erna, Petracsek Erzsike, Spányi Margit, Véghelyi Lajoska, (Kinek az írása? *F. b.*), Hajda Erzsike, Gibitz Lujza és Mariska, Péterfy Vilma, Szakáll Paula, Ponger József, Günther Felicitas, Purgly Alice, gróf Lázár Tibor, Hajas Zoltán, Vajda Anna és Laczi, Agfalvi Endre, Lederer Sándor és Tibor, Ledermann Simon, Barabás Marcsi, Bing Miczi, Istvánffy Miklós, Hajós Pál és László, Rausz Pista, Gyárfás Erzsike, Ricska Laczika, Dávid Kálmán, Hauer Dóra és Ernő, Fehér Margitka, Faics Boldizsár, Pap Lilike, Kuhinka Béla, Kilbinger Zoltán, Ádámffy Jolán, Geréb Andor, Péter Margit és Gabriella, Szentirmai Imre, Szeredai Margit, Kummerer Paula, Zsigmondy Edith, Fellegi Vilmos, Rajner Jolán és Ella, Thaly Florence, Vidonyi Anca és Iluska, Káldor Pista, Grosz Jenő, Sándor Kató, Adler Margit, Fekete Margit, Horváth Erzsike, Réz Lola és Marcsa, Kelen Emmike és István, Hoffman Annuska, Dominigg Ilonka és Erzsike, Sinkovits Clarisse és Ilma, Veress Gizike és József, Imre Kálmán, Schill László, Krisztinkovich Jenny, Dubay Miklós, Hegyessy Sándor, ifj. Vojnich Guido, Háy Irén és Juliska, Büben Aladár, Gerber Erzsé és Klárka, Strasser Endre, Nicolini Eugénia, Martinovits Heléna, Spitz Miklós, Büchler Helénke és Jenő, Berényi Lajos, Ujhelyi Ilonka, Felméri Margit, Kovács Mariska, Margarethen Artur, Pfeifer Mariska és Léonie, György Sarolta, Veres Boriska (Magad írj! *F. b.*), Hollós László, Hegyessy Viktor, Schönstein Mariska, Kállay Miklós, Poór Erna, Kovács Ibolyka, Kolos Janka, Szinyei-Merse Jenő (A nevedet olvashatóan ird soraid alá! *F. b.*), Kontúr Noémi, Kálmán Juliska, Szántó Olga, Löw Lenke, Velics Gabriella és Olga, Politzer Leo, Prohászka Edith, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Tózsér Teréz, Gulyás István, Naschitz Gyuri (tiszta írásra törekedj! *F. b.*), Medveczky Gyurika és Sándorka, Magyar Pál.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Imre Kálmán*, *Hódmező-Vásárhelyt*, kinek a jutalom-könyvet (*»A hősök«,* görög tündérmesék, gyermekek számára írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Agost*, hat könyvnyi képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LX. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Dávid Kálmán, Bing Miczi, Fekete Margit, Tózsér Teréz, Kovács Ferencz, ifj. Vojnich Guido, Ricska Laczika, Budanovits Margit, Kulik Ilonka, Istvánffy Miklós, Hollós László, Veres Boriska, György Sarolta, Pfeifer Mariska és Léonie, Schönstein Mariska, Hegyessy Viktor, Margarethen Artur, Reisenleitner Mariska, Kovács Ibolyka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Beneczky Károly. Bizonyára van olasz nyelvű gyermeki lap több is, de én egyet sem ismerek. Bár mely könyvkereskedés révén azonban meg tudhatod. — **Könyöky Ilona.** A szíves megemlékezést melegen viszonzom. — **Steinschneider Andor.** Nem így írjuk hogy *Simón* s nem így hogy *on*. Épp megfordítva: *Simon* s *ön*. Ezekben a különbségekben rejlik a te egyébként ügyesen megszerkesztett koczka-rejtvényednek hibája. Ha segítesz rajta, örömet közlöm. — **Vass Mathild.** Mint már annyiótoknak: neked is azt üzenem, hogy az a vásott, de úgy látszik, mind a mellett kedves Roszsont Ferke a jövő évnegyedben állít be. — **Bontz testv.** Azóta, megnyugtatóstokra s jó szívek nem csekély elégtételére, rendbe jött a dolog. Ha mit hétfőig nem kapok kezemhez, az egy álló hétig hever szerkesztői fiókomban. — **Ida néni.** Azt a maskarás bált bizony sokad-magammal szerettem volna látni, melyen a két vig gyerek *Roszsont Ferkének* s *Vad Laczinak* volt kiöltözködve. A galibáskodásuk miben mutatkozott? Megirhatná A *»Kis Lap«* olvasói számára Ida néni ezt is. — **Andreánszky Pisti.** Hiszen az pompás kép! Nagyon megörültem neki. Tán valamelyik nyári számban közlöm is. — **Sailer Gizella.** Szívesen veszem a te soraidat is. Nagyon szívesen pedig akkor, ha nem rojtos szélű papírosra írod, hanem gondosan megnyirbárod. Nem is nekem van arra szükségem, hogy a leveled külseje is gondos legyen, mint inkább neked. Ugye bár, amikor hazuról elmegy, a külsőre is nagyobb gondot fordítsz. A levélnek is megvan a mag toilleje. — **Trébitsch Róza.** A te Rudolf, Radó (és nem *»Rezső«*) bátyád képrejtvényeinek egyikét besoroztam. Már sokszor magyaráztam, milyen erőszakos és magyartalan a *»Rezső«* név, melyet valaki a *»Dezső«* formájára húzott rá. Hiszen akkor a *»József«* is lehet *»Jezső«*. Pedig a *»Rudolf«*nak régi jó magyar alakja a *»Radó«*. De ha ettől huzódozna a bátyád, míg mindig helyesebb a *»Rudolf«* a *»Rezső«*-nél. — **Tózsér Teréz.** Hiszen nem azért türelmetlenkedik egy-egy olvasó társad, hogy sokallaná vagy hogy nem szeretné az *»Ösök kincse«* című elbeszélést. Sőt ellenkezőleg: hozsalják a heti idő-közt s keveslik a közleményt. Ha mely számod elmarad: bizalommal fordulhatsz a *kiadó-hivatalhoz*, amely szívesen megküldi ingyen is. — **Fellegi Vilmos.** Mentül előbb vegyem hírt szerencsés fölépülésednek. — **Trebits Károly.** Kéréseddel fordulj a *kiadó-hivatalhoz*. — **Vörösmarthy Ida.** Közel jár a tizenkétezerhez. Már egész hadsereg. — **Z. Karolyné.** Mély megilletődéssel értettem meg gyászos veszteséged s őszintén veszek benne részt. — **Brenner Zoltán.** Ügyes. Megrajzoltatom. — **Szentkirályi Gyuluka.** Az a galamb, mely csőrében virágos ágot hozva repült be hozám, kedvesen van rajzolva. Ki a mestere? —

„Elza születésnapja“ Van egy-egy sikerültebb részlete, de merőben érdektelen volta miatt nem közölhetem. A kézirat egy héten belül átvehető. — **Günther Felicitas.** Szíves érdeklődésedet nagyon köszönöm. A baj, hála az Égnek, mulóban van. — **Dr. S-rné.** Igaz részvéttel osztozkodom fájdalmas veszteségében. »A letört bimbót«, a 9 éves Vilikét elíratjuk mind-annyian. Kesergő anyai szívének szolgáljon ez is némi vigasztalásul. — **Csepreghy Ilonka.** A megnyomított jeles nevek olvasása kínosan hat. Én rámm legalább így hatott. Inkább ferditett szavakat küldj. — **Kovács Bertuska.** Már bizony nagyon a vége felé közeledik. — **Nachitz Gyuri.** Val joneb irodeol vas niez tazüz ene temet? U gyebarne misolyna gyonne héz? — **Bohaty Ilonka.** A m. hó 17-én megjelent 7-ik számbeli rejtvény megfejtését, saját keltezésed szerint. febr. 28-án küldted, amelyet persze én csak másnap kaptam kézhez. Így csakis az utólagosak rovatába kerülhetél. Másik panaszodat nem írtad meg világosan. Mondjad el szabatosan mit akarsz s

bajoddal fordulj a kiadó-hivatalhoz, amely, ha lehet, szívesen segít rajta. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

folytatni ohajt *Gulyás István* (Versecz, Uri-utca 69.) *Faisz Boldizsárral* — *Térfi Marianne* (Budapest, Mészáros utca 8. sz.) *Wurm Bettivel*. — *Jurenák Gizi* (Budapest, VII. Sip-utca 22.) *Pap Lilikével*.

ROVÁS.

P. L. és *S.* testv. leveleit, ezek gondatlan alakja miatt, nem vehettem figyelembe. *F. b.*

JÓ SZÍV.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesületnek: *Kovács Ferencz* 1. kor.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!
F. b.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

április—decemberi folyamára.



A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontosan meg legyen küldhető.

Az új évnegyed a *Kis Lap* most folyó hatvanadik kötetének második részét fogja nyújtani, gondosan előkészített érde-

kes és változatos tartalommal. Mindjárt kezdetül beállít

Roszesont Ferke

a vig pajtás, aki már megint jeleskedett egyben-másban olyformán, hogy a kis olvasók bizonyosan jól fognak mulatni rajta. Ezt követni fogja

„A gazdátlan ház titka“

ezimmel hosszabb elbeszélés, ezuttal a diák-életből, hol vidám, hol komoly, amilyen a diák-élet. Számos művészi rajz fogja élénkíteni. — Kisebb beszélyek, mesék, cikkek, költemények, nagyobb részt rajzokkal, ezen túl és minden számban lesznek s a rendes rovatok, kétheti műmellékletek változatlanul megmaradnak.

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyed évre 2 korona.

Fél évre 4 ..

Egész évre 8 ..

Az előfizetési pénzt korona-értékben szíveskedjenek beküldeni.

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »*Kis Lap*« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A »*KIS LAP*« kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.